

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ΤΟΥ ΤΑΡΙΣΙ

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Φαντάσματα, βρυκόλακες, άπέκοσμες, φωνές)

ΧΟΥΜΕ γράφει ως τώρα για πολλές και διάφορες εμφανίσεις φαντασμάτων και ψυχών, ή όποιες ή θέλουν να προειδοποιήσουν τους ζωντανούς για κάποιο σημαντικό γεγονός ή θέλουν να τους βοηθήσουν σε μια δύσκολη περίπτωση της ζωής τους.

Υπάρχουν όμως και πολλές περιπτώσεις που οι νεκροί ξαναεμφανίζονται στη γη, για να φανερώσουν τα κρυφά εγκλήματα που διέπραξαν κατά την περιόδο της διαμονής τους στον κόσμο αυτόν.

Θα αναφέρουμε σχετικά παρακάτω διάφορα γεγονότα, εξαιρετικά από σοβαρούς και αξιοπιστους πνευματιστές.

Πρώ έτων, διαρίστηκε σε μια ένορία του Παρισιού, ένας νέος έφημέριος, ο όποιος πήγε και κατώκησε στο σπίτι όπου έμενε πριν ο προκατόχος του, ο όποιος είχε πεθάνει.

Άλλά σε λίγο καιρό, ο έφημέριος κατάλαβε, ότι το δωμάτιο όπου κοιμότανε, ήταν στοιχειωμένο.

Ήταν μέρα ακόμα, καθώς λέει ο ίδιος, όταν ένα βράδυ διέκρινε το φάντασμα ενός ανθρώπου, ο όποιος φορούσε φόρεμα πολύ πλατύ και στεκόταν μπροστά σ' ένα θρανίο, επάνω στο όποιο ήταν ακουμπισμένο ένα χοντρό βιβλίο.

Ο φασματώδης αυτός άνθρωπος ξεφύλλιζε τα φύλλα του βιβλίου από καιρό σε καιρό.

Δεξιά του και άριστερά του στεζόντουσαν δυο μικρά άγούρια, τα όποια εκείνος κίτριζε τότε—τότε με θλιψη, αναστενάζοντας.

Κατόπι το φάντασμα έβλεπε το βιβλίο και παύοντας τα δυο παιδιά απ' το χέρι, τα όδηγησε σιγά—σιγά στο άλλο μέρος του δωματίου.

Ο έφημέριος ακολουθούσε με τρόμο, αλλά και με περιέργεια, τα παράξενα αυτά όντα, ως τη στιγμή που χάθηκαν πίσω απ' τη μεγάλη χριστή θεριάστρα, ή όποια ήταν σε μια άποψη γωνία του δωματίου.

Άμέσως τότε, ο νέος έφημέριος έβγαλε και κότταξε προσεκτικά τη φωτογραφία του προκατόχου του έφημέριου κ' ανεγνώρισε άμέσως, ότι το φάντασμα, το όποιο τού είχε ήταν ο νεκρός συνάδελφός του.

Η σύμπτωση αυτή κίνησε την περιέργεια του νέου έφημέριου. Ζήτησε λοιπόν άμέσως πληροφορίες για τον άποθανόντα προκατόχό του κ' έμαθε γι' αυτόν περιεργότατα πράγματα.

Οι γείτονες δηλαδή τον έπληροφόρησαν, ότι ο μακαρίτης είχε έννοχες σχέσεις με κάποια κυρία καλής οικογενείας κ' ότι είχε αποκτήσει μαζί της δυο παιδιά.

Ο νεωκόρος τού ναού, τόν όποιο επίσης ρώτησε ο νέος έφημέριος, τού ανέφερε ότι είχε ιδεί πραγματικώς στο σπίτι τού άποθανόντος έφημέριου δυο μικρά άγούρια, τεσσάρων ως πέντε χρόνων.

Τα δυο αυτά παιδιά είχαν έξαφανιστεί νοσηριακά λίγων καιρών πριν πεθάνει ο έφημέριος, από καρδιακό νόσημα.

Η μυστηριώδης όπτασία δέν ξαναφάνηκε ωστόσο και σιγά—σιγά ξεχάστηκε αυτή ή ιστορία.

Άλλ' όταν έφτασε ο χειμώνας και θέλησαν ν' ανάμουν τη μεγάλη χριστή θεριάστρα, που ήταν στη γωνία τού δωματίου τού νέου έφημέριου, ένας κανόνς μαυρός και πικρός ξεχύθηκε μέσ' απ' το βάθος της, μαζί με μια απάισια κ' άνιπόφορη μυρωδιά.

Φώναξαν τότε έναν ειδικό εργάτη να καθαρίση τη θεριάστρα. Κι' αυτός άνοκάληψε στο βάθος της τούς μισοαποτεφρωμένους σκελετούς δυο μικρών παιδιών!...

Όπως φαίνεται λοιπόν, ο άποθανόν έφημέριος είχε σκοτώσει τα δυο παιδιά του και τ' είχε κείρει ύστερα στη θεριάστρα, για να κρύψη το έγκλημά του.

Άμέσως, έπειτα απ' την ανακάλυψη αυτή, ο νέος έφημέριος παραιτήθηκε απ' τη θέση του κ' έφυγε απ' το σπίτι εκείνο, μη μπορώντας να μείνη ούτε μια στιγμή πειά μέσα σ' αυτό.

Ίδου τώρα κ' ένα άλλο σχετικό περιστατικό, εξαιρετικό άπ' τόν διευθυντή τού άγγλικού πνευματιστικού περιοδικού «Πέρα από τόν θάνατο» :

Κάποιος γιατρός, φίλος του Άγγλου αυτού πνευματιστού, αναγκάστηκε, ταξιδεύοντας για ύποθεσις του, να τρέψη μια νύχτα σ' ένα έξοχικό ξενοδοχείο.

Ένώ κοιμόταν, ζήτησε ξαφνικά μ' ένα παράξενο αίσθημα φόβου. Άνασκήρώθηκε άμέσως στο κρεβάτι του και τότε είδε με φρίκη μια παράξενη άερνη μορφή ανθρώπου να στριφογυρίζει όλόγυρά του!...

Το κεφάλι, οι ώμοι και τα χέρια τού φαντάματος διακρινόντουσαν καλά, αλλά τα χαρακτηριστικά τού προσώπου του ήσαν άκαθόριστα. Στο ένα του χέρι κρατούσε κάτι σαν μαχαίρι.

Τρέμοντας απ' το φόβο του, ο γιατρός άρραξε ένα κομμάτι με σπύρα που ήταν στο διπλανό του τραπέζια, κ' άναψε ένα κερι. Μά το φάντασμα έξωκοιλονούσε να γυρίση γύρω απ' το κρεβάτι. Έπειτα από δυό—τρία λεπτά, ή νεφελώδης μορφή άρχισε να σβύνει, όσπου χάθηκε έντελώς.

Ο γιατρός ανέφερε την άλλη μέρα τί τού συνέβη, έγιναν σχετικές ανακρίσεις κ' εξαιρετώθηκε, ότι εξήντα χρόνια πριν, κάποιος χωρικός είχε σκοτώσει στο ίδιο εκείνο δωμάτιο έναν περαστικό ξένο.

Κι' από τότε το φάντασμα τού δολοφόνου —ό όποιος είχε πεθάνει στο μεταξύν— ξαναγυρνούσε σόν τούτο τού έγκλημάς του, σάν να τ' ομνηρούσε το κρήμε ποχγε κείμει!...

Τό είχαν ιδεί άλλωστε και πολλοί άλλοι ξένοι, οι όποιοι είχαν μείνει τή νύχτα σ' αυτό τ' δωμάτιο και τ' είχαν περιγράψει άκριθώς, όπως τ' είχε ιδεί κ' ο γιατρός.

Στόν πύργο πάλι τού Ουεβόλλερ, στην Άγγλία, διηγούνται, ότι ένας βοικολογιακός καβαλλάρης παρουσιάζεται μια φορά τ' ό χρόνο. Φορεί ένα κοστούμι της έξοχής τών πρώτων Στουάρτ και τ' όλόγο του εινε πολύ παράξενο και άλλόκοτο.

Άπό τ' άπαράθυρα τού πύργου, οι σημερινοί του κάτοικοι βλέπουν έντρομοι τόν άπόκοσμο καβαλλάρη να καλπάζη τού μεγάλο δρόμο σάν φρενιασμένος, να περνάη ύστερα τ' στενό γεφύρι και να σταματάη άπότομα μπροστά στην είσοδο τού πύργου. Κατεβαίνει τότε από τ' όλόγο του κ' άφου άνεβει τήν πλατειά δούνη σκάλα, μπαινει σ' ένα άπ' τ' άποφύ τού δωματίου αυτό φροβερός γυναικείες κωνηγές και άπαισιοι στεναγμοί και βόγγοι. Σε λίγο, ο καβαλλάρης παρουσιάζεται και πάλι στην πόρτα της είσοδου, ανδβαίνει πάλι στο όλόγο του και ξαναφεύγει απ' τ' μεγάλο δρόμο, καλπάζοντας, όπως ήρθε.

Καθώς λένε, κάποιος απ' τούς προγόνους τών Ουεβόλλερ είχε σκοτώσει τήν άπιστη γυναίκα του μέου στο δωμάτιο, τ' όποιο έπισκέπτεται ο καβαλλάρης κατά τις εμφανίσεις του. Καθώς φαίνεται δέ, δέν εινε άλλος απ' τ' φάντασμα τού δολοφόνου, που κάθε χρόνο ξαναγυρνάει στο μέρος όπου διέπραξε τ' έγκλημά του.

Πολύ παράξενη είν' επίσης και ή ιστορία, τήν όποια διηγείται ο καθηγητής Λή, στις «Υπερφυσικές Άληθείες» του :

Ο έπίσκοπος της Νέας Υόρκης, Ίωσηφ Τζέφερον, παργιανότας ν' έξωολογήση έναν έτοιμοθάνατο, βρόθησε κάποια νύχτα όλομόναχος σε μια πεδιάδα, έντεκα χιλιόμετρα μακριά απ' τήν άμερικανική μεγαλοπόλη. Έξωφανα όμως άκουσε τρομερές κωνηγές, ή όποιες δέν μπορούσε να καταλάβη από πού έρχόντουσαν, γιατί δέν έβλεπε κανένα κοντά του.

Ταραχμένος σόν ύπερτατο βαθμό ο έπίσκοπος απ' αυτές τις φροβερές και μυστηριώδεις κωνηγές, ζήτησε πληροφορίες, μόλις έφτασε στην πλησιέστερη κομηόπολη, και τού ειναν, ότι κάποιο έγκλημα είχε διαπραχθεί σ' εκείνο τ' μέρος κ' από τότε, κάθε νύχτα, άκούγονται ή σπαραχτικές κωνηγές τού θήματος. Κάποιο βράδυ μάλιστα, ένας διαβάτης είδε και τ' φάντασμα τού σκοτωμένου πλαγιασμένο στο ίδιο μέρος ακριθώς, σ' όποιο, πριν από μερικά χρόνια έγινε τ' καουόφρημα.

Κάποτε, όπως διηγείται ή λαίδη Έστεργτον στα «Απομνημονεύ-

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΚΗ'
ΗΝ εποχή εκείνη, ο Ρισελιέ σκάρωσε μία φάρσα στον καρδινάλιο αρχιεπίσκοπο του Μπορντώ, μία φάρσα που τον γελοιοποίησε στα μάτια όλων των ευσεβών χριστιανών της πόλεως.

Κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού του στρατάρχου στο Παρίσι, μία ώραία 'Αμερικανίδα, με την όποια συνδεόταν από καιρό, τάρτισε με τον αρχιεπίσκοπο της πόλεως και άφησε να την παρηγορήσει εκείνος για την αναχώρησή του φίλου της.

Μόλις όμως ο Ρισελιέ, γυρίζοντας στο Μπορντώ, πληροφορήθηκε ότι τους κατασκόπους του, ότι ο πανερώτατος είχε αποκτήσει τα ίδια δικαιώματα μ' αυτόν στη φίλη του, αποφάσισε να τον εκδικασθή, όπως του άξιζε.

Έμαθε λοιπόν μία μέρα, ότι το ίδιο βράδυ ο καρδινάλιος θα διανυκτέρευε στο σπίτι της. Τότε ο Ρισελιέ, χωρίς να χάνη καιρό, άργά, μετά τα μεσάνυχτα, έστειλε το άμαξι του και τους ανθρώπους του στο σπίτι της 'Αμερικανίδας, με την έντολή να παραλάβουν τον αρχιεπίσκοπο, όταν θάραινε από εκεί.

Πράγματι, κατά τα χαράματα, ο αρχιεπίσκοπος —ό οποίος, για την περίστασι, είχε πετάξει τα ράσα του και φορούσε στολή εταίριδου— βγήκε, τυλιγμένος σ' ένα φαρδύ μαנדύα απ' την πόρτα, ριχνοντας φοβισμένα ματιές γύρω του μήπως τον έβλεπε κανένας. Είδε τότε το άμαξι που Ρισελιέ να τον περιμένει κ' έναν ακόλουθο να του άνοιξη την πόρτα του.

Θέλησε να τραβηχθή πάλι μέσα, μα ήταν άργά πειά, γιατί την ίδια στιγμή τον περιτοίχισαν, κλώνοντας ιστοκλίσεις, ταιμενάδες και μία διαβολομένη φασαρία, όλοι οι λακέδες του Ρισελιέ.

— Δέν θά πάτε με τα πόδια, πανερώτατε! του φώναζαν. 'Ανεθήτε στο άμαξι του άφέντη μας. Αυτό θά του κώνη μεγάλη ειχαρίστησι.

Την ώρα εκείνη, ή προινή κίνησης της πόλεως είχε άρχισει να ζωορνή. Τα καταστήματα άνοιγαν κ' ο κόσμος πήγαινε στις δουλειές του.

Άπειρο λοιπόν πλήθος συγκεντρώθηκε γύρω απ' τον αρχιεπίσκοπο, τον όποιο δέν δυσκολετήθηκε ν' άναγνωρίσει, παρ' όλη τη μεταμύριση του. Τό τί έγινε τότε, δέν περιγράφεται. Οι άνθρωποι του Ρισελιέ έβάλαν σχεδόν διά της βίας τον πανερώτατο στο άμαξι κ' άρχισαν να τον περιφέρουν στους κεντρικότερους δρόμους της πόλεως, ενώ ο λαός, ακολουθώντας κατά εκατοντάδες, είχε ξεσπάσει σ' άγρια πρόγνα.

Μετά τό ρεζιλιέμν του αυτό, ο αρχιεπίσκοπος ζήτησε μόνος του έπειγόντως να μετατεθι άπ' τό Μπορντώ.

Ο Λουδοβίκος 15ος από χρόνια τώρα είχε βαρθεύι τόσο τη μαχησία Ποιμπαδόφ, όσο και την άποστηρή έθιμοτιτία, που ή είνουομένη του είχε έπιβάλει στην Αύλη του. Για να διασκεδάσει λοιπόν κάπως, κατέφρευε κάθε τόσο, μαζύ με τους είνουοιμένους του αιλίκους στο Σουαζύ, όπου γλεντούσαν όλοι, έχοντας συντροφιά τους τις πιο τρελλές και τις πιο εθιμίες γυναίκες του Παρισιού.

Τότε ή Ποιμπαδόφ, για να τον τραβήξει πάλι κοντά της, άρχισε, με πραγματικό σταραγμό ψυχής, να διοργανώνη τις περιόριμες διασκεδάσεις του Πάριου των Έλάφων, όπου συγκεντρωνε τα πιο όμορφα και τα πιο νεαρά κορίτσια όλόκληρης της Γαλλίας. 'Η κοπέλλες αυτές έμεναν λίγες ώρες ή τό πολύ λίγες ήμέρες εκεί, κ' έπειτα έφρευγαν, για ν' άντικατασταθούν από άλλες. Ο βασιλεύς που είχε γεράσει πειά, άρραστόταν πολύ να τις σρίγγη με τ' αδύνατα χέ-

ματάς της, ενώ βρισκόταν μόνη της, άργά τη νύχτα, στην καμπίνα ενός βαποριού, με τό όποιο πήγαινε στη Γαλλία, είδε έξωφρα να παρουοάζονται μπροστά της δύο κομμένα και ματοκμένα χέρια.

'Η λάσθη, τρελλή άπ' τό φόβο της, άρχισε να φωνάζη κ' άμέσως έτρεξαν στην καμπίνα της όσοι άκουσαν τις άπεγνωσμένες της κραυγές. Κατάπληκτοι δέ κ' αυτοί είδαν τότε την τρομερή ότασία, ή όποια δέν έξαφανίστηκε, παρά μόνο έπειτ' από άριστη ώρα.

Οι ναύτες του βαποριού είπαν τότε, ότι τα τρομακτικά αυτά χέρια είχαν εμφανισθεί και άλλοτε στο ίδιο διαμέρισμα, στο όποιο, πριν από μερικά χρόνια, κάποιος κοκορογος είχε σκοτώσει έναν έπιθάτη, για να τον ληστεύη κ' ύστερα έπεξερίσθη να τον κομμάτιαση και να ρίξη τα κομμάτια του στη θάλασσα. 'Αλλά δέν πρόόρτασε, παρά να κόψη μόνο τα χέρια του θύματός του, γιατί τον άντελήφθησαν έ. Ξαφρα και τον συνέλαβαν.

ρια του στην άγκυλιά του, μολονότι ή μικρούλες αυτές έννοιωθαν άδιαφορία ή άποστροφή στη Μεγαλειότητά του. Τού άρεσε πρό πάντων να ζυτνήη μέσα τους τους πρώτους έρωτικούς πόθους. Τις βαριόταν όμως πολύ γρήγορα και τότε φρόντιζε να τις παντρεύη. Χίλιες ότακωσέντες περίπου κοπέλλες πέρασαν άπ' τό περίπτερο του Πάριου των Έλάφων και όλες σχεδόν άποκαταστάθηκαν κατά τον ίδιο τρόπο.

'Εντομεταξύ, ή Ποιμπαδόφ που τά όργάνωνε ώμ' αυτά, για να μην την διώξη ή βασιλεύς από κοντά του, κόντευε να σκάση άπ' τό κακό της, όσο έβλεπε τον Λουδοβίκο 15ο να έρωτοτροπή με τις νέες, που αυτή ή ίδια του τις έβρισκε.

'Ξαφρα, ή είνουομένη προσεβλήθη από πνευμονία και μέσα σε λίγες ήμέρες πέθανε. Κανείς δέν έκλαψε για τό θάνατό της και μόλις ξεψύχησε, την τύλιξαν σ' ένα σεντόνι και την έπήγαν στην Παναγία των Βερσαλλιών, χωρίς καν να περιμένουν τό άμαξι της για να τη μεταφέρουν.

'Η καρδιά της έγινε την άλλη μέρα στις έξη τό άπόγειομα. Μα μόλις ή ποιμή ξεκίνησε άπ' τό καό, διεπνυομένη προς τό Παρίσι, έξασπασε άγρια μπόρα και δυνατός άνεμος, που άνάγκασαν τους λιγοστούς αιλίκους, που άκολουθούσαν, να γυρίσουν πίσω.

'Ετσι, ή νεκροφόρα τραβήξε σχεδόν μόνη της για την πρωτεύουσα. Τη στιγμή που περνούσε άπ' τ' άνάκτορα, ή βασιλεύς, ή όποιος παραμόνευε τό πέρασμά της, βγήκε στον έξώστη του διαμερισματός του, ακολουθούμενος άπ' τον κωμαριόη του. 'Η βροχή λισσομανούσε πάντοτε. Μα ή Λουδοβίκος 15ος δέν έδινε καμιά προσοχή κ' έμεινε εκεί, βοθημένος σε σκέψεις, ως ότου ή νεκροφόρα έξαφανίστηκε στο δρόμο και στο σκοτάδι που είχε άρχισει πειά να πέφτη.

Τότε ξεαναγύρισε στο γραφείο του κ' ενώ άφφωνα δάκρυα κλυούσαν άπ' τα μάτια του, είπε στον ύπηρέτη :

— Αυτή ήταν ή μόνη τιμή που μπόρεσα ν' άποδώσω στη γυναίκα, ή όποια ύπηξε φίλη μου επί είκοσι όλόκληρα χρόνια.

'Αμέσως μετά τον θάνατο της Ποιμπαδόφ, ξεαναγύρισε στο Παρίσι και όπως πριν από τριάντα χρόνια, άρχισε πάλι ν' άνακατεύεται σ' όλες τις άναστομικές μηχανοοραφίες.

Ο βασιλεύς δέν είχε πειά έπίσημη είνουοιμένη και γι' αυτό όλοι οι αιλίκοι του έπαρχαν να βρούν τη γυναίκα που θα κατελάμβανε τη θέση της Ποιμπαδόφ.

Στην άρχή, σέβασσαν όλη τη δούκισσα ντε Γκραμιμόν, την άδελφή του πρωθυπουργού Σουαζέλ, μα ή ύπερήφανη αυτή γυναίκα δέν είχε κανένα ξεχωριστό θέλητρο για έναν άνθρωπο, σαν τό Λουδοβίκο 15ο, ή όποιος είχε σφίξει στην άγκυλιά του τις όφραότερες κοπέλλες της Γαλλίας.

Μετά την Γκραμιμόν, σέφτηκαν την κ. ντ' 'Εσπαρμιές, ή όποια είχε τα όφραότερα χέρια της Αύλης, μα αυτήν δέν την ένέκρινε ή πρωθυπουργός.

Τότε ο Ρισελιέ, βλέποντας πός τό πεδίο ήταν ακόμα ελεύθερο, άρχισε να έπιθεορή μα—μα όλες τις μεγάλες κυρίες της Αύλης, για να διαλέξη ανάμεσα τους εκείνη, που κατά τη γνώμη του, θα μπορούσε να γοητεύση τό βασιλεύα. 'Ηθελε, από σεβασμό προς τό θρόνο και από εκτίμησι προς τους άλλους εταίριδας, να καταλάβη μία γυναίκα της τάξεώς τους τη θέση της είνουοιμένης, την όποια βεβήλωνε ως τότε μία άσθη.

'Αν και ήταν πειά εβδομύριτα χρόνια, έλπικε ότι ή νέα είνουοιμένη θα συντελοούσε επί τέλους, ώστε να γίνη πρωθυπουργός και να δοξαστή, όσο κ' ή μεγάλης θείος του, ή περίφημος καρδινάλιος.

'Εντομεταξύ, ή βασιλεύς είχε ξεγάσει την Ποιμπαδόφ. 'Αρνόταν μάλιστα την άγάπη του προς αυτή και είπε μία μέρα στην κ. ντε Σαρόν :

— Ποτέ μου δέν άγάπησα την Ποιμπαδόφ. —Κι' όμως, παρατήρησε εκείνη, την κρατήσατε κοντά σας σ' όλη της τη ζωή.

—Ναι, είπε ή βασιλεύς, κλώνοντας συγχρότως μα κίνηση βαρυστημάρδας. Την κρατήσα, γιατί άν την έδιωχνα, ήταν τό ίδιο σαν να τί σκοτώνω.

Τίποτε λοιπόν δέν έμπόδιζε τό βασιλεύα να προσλάβη καινούργια είνουοιμένη. 'Η δυσκολία όμως για τό Ρισελιέ ήταν να το βρή την είνουοιμένη εκείνη, ή όποια θα του έκανε όλες του τις θελήσεις και θα έξυτηρετούσε τις φιλοδοξίες του.

'Ξαφρα μία μέρα, κάποιος ντύ Μπαρρύ, ένα έλεεινό ύποκείμενο, του όποιοι έργο ήταν να προμηθεύη όφρατες γυναίκες στους εύγενεις, του πρότενε για είνουοιμένη του Λουδοβίκου 15ου μία νέα γυναίκα, όφρατης όμορφιάς, μα έλαφρόν ήθών, τη δεσποινίδα Λάνξ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

